

יומא מו

ר' אלעזר בשם בר קפרא	ר' מאיר	
אומר היה רבי מאיר: איברי עולה שנתותרו - עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן ואפילו בשבת	בכל יום היו שם ארבע מערכות	דבריהם בקשר למערכה מיוחדת
לא נצרכה אלא לפסולין <u>הגבלה – גירסה 1</u> : ודוקא שמשלה בהן האור, אבל לא משלה בהן האור – לא <u>הגבלה – גירסה 2</u> : אחד כשירין ואחד פסולין, אי משלה בהן האור - אין, ואי לא - לא.		החידוש בדברי בר קפרא
ואפילו בשבת	והיום חמש (אם ביום כיפור מותר, ברור שגם בשבת מותר)	דבריהם בקשר לשבת
סלקא דעתך אמינא: הני מילי - היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השבת, דחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. אבל באמצע שבת - לא - קא משמע לן.		החידוש בדברי בר קפרא לפי רב אחא בר יעקב
	הא בכל יום תנן!	קושי של רבא לחידוש

רב הונא	בר קפרא ורבא	
תמיד, תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה	...עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן ואפילו בשבת	דבריהם לגבי שבת
אין מקטירים אברים של חול בשבת – רק תחילת הקרבת הקרבן דוחה אבל לא אברים וחלבים – צריך להניחם לפני שקיעה בערב שבת	מקטירים אברים של חול בשבת	משמעות דבריהם

סופו אינו דוחה	תחילתו דוחה	
הקטר אברים וחלבים של ערב שבת	זריקת דמו של קרבן שבת	לפי רב הונא - פירוש ראשון של רש"י
אברים וחלבים שניתותרו מערב שבת	הקטר אברים וחלבים של קרבן שבת	לפי רב הונא פירוש 2 של רש"י

רב חסדא	רבה	
דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה	דוחה את הטומאה ואינו דוחה את השבת	הדעה
מאי שנא שבת דכתיב כאזן אפילו בשבת, טומאה נמי: כאזן ואפילו בטומאה!	מאי שנא טומאה - דכתיב כאזן ואפילו בטומאה, שבת נמי - כאזן ואפילו בשבת!	קושי של אביי
סופו כתחילתו לית ליה, שבת דהותרה היא בציבור - סופו נמי דחי. טומאה, דדחוייה היא בציבור, תחלתו דעיקר כפרה - דחי, סופו דלאו עיקר כפרה - לא דחי.	סופו - כתחילתו, טומאה דתחילתו בר מידחא טומאה הוא - סופו נמי דחי, שבת דתחילתו לאו בר מידחא שבת הוא - סופו נמי לא דחי.	תירוצים לקושי

במדבר פרק כח

(ב) צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו:

גירסה 1

רבא	אביי	
פטור	חייב	המכבה אש מחתה ומנורה
חייב		דכבייה בראשו של מזבח
פטור, כיון דנתקה – נתקה		דאחתיה אארעא וכבייה
אפילו תימא כרבא		רב נחמן אמר רבה בר אבוא: המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב. כמאן?
רבא – אינתיק למצותה (נחשב אש מחתה/מנורה ולא אש מזבח)	רבא – לא אינתיק למצוה	

גירסה 2

רבא	אביי	
פטור	חייב	המכבה אש מחתה ומנורה
פטור		דאחתיה אארעא וכבייה
פטור, כיון דנתקה מהמערכה – נתקה		דכבייה בראשו של מזבח
<p><u>קושני</u>: לא כאביי ולא כרבא כי שניהם אמרו שפטור</p> <p><u>תירוץ</u>: התם (רב נחמן) לא אינתיק למצותה, הכא (אביי ורבא) - אינתיק למצותה.</p>		רב נחמן אמר רבה בר אבוא: המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב. כמאן?

